

ВЕСБИТ

K. 6176.

1934

№37

Ціна 15 коп

ЕДИНСТВЕННОЕ В С.С.С.Р. ПРОИЗВОДСТВО
НАРОДНЫХ
МУЗЫКАЛЬНЫХ ИНСТРУМЕНТОВ
ВИНОГРАДОВА И. Д. в Москве

как-то: БАЛАЛАЕК, ГИТАР, МАНДОЛИН и др. струнн. инструментов, ВЕНСКИХ 2-х и 3-х рядных ГАРМОНИЙ 4, 6 и 8 планочн. с заемными басами. БАЯНЫ в 90 и 100 басов ПОЛУБАЯНЫ в 56—72 баса, а также материалы для всех музыкальных инструментов. Работа производится исключительно высококвалифицированными мастерами.

Заказы выполняются с полной гарантией как за прочность, так и за изящество, так как изготавливаются из наивысших сортов материала и продаются по весьма умеренным ценам, а потому не имеют конкуренции.

Полный прейс-курant высылается за две 8-ми коп. марки. Заказы и письма направлять по адресу:

МОСКВА-ЦЕНТР, БОЛЬШ. СУХАРЕВСКАЯ ПЛОЩ. д. 9-4—ВИНОГРАДОВУ.

ВСЯКОМУ ПРИСЛАВШЕМУ
ОДИН РУБЛЬ

ВЫСЫЛАЕТ 7 ПРЕДМЕТОВ
с фабричного склада кооператива
„ПРОБУЖДЕНИЕ“

Харьков, Кацарская 12—14.

1. Блок-книжку в глянцевои картоне.
2. Альбом для стихов из цветной бумаги.
3. Блок-нот художественного исполнения.
4. 2 записных книжки, из них одна с карманом.
5. 2 общих тетради по 40 листиков.

Цены на все предметы ниже рыночных на 50%.

КАЧЕСТВО ХОРОШЕЕ.

Кроме означенного набора предметов за 1 рубль, высылаем более полные наборы своих изделий—№ 2 за 2 р., № 3 за 3 руб.

ДО СТАРИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ЖУРНАЛУ „ВСЕСВІТ“

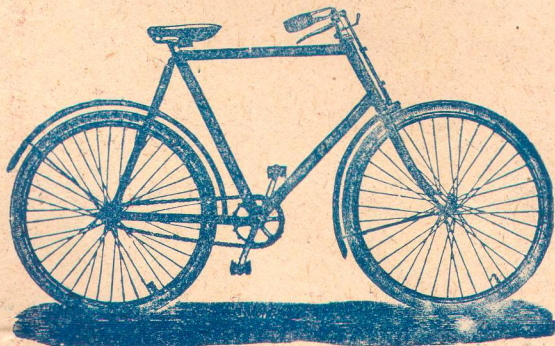
В зв'язку з перетворенням журналу „ВСЕСВІТ“ на тижневик, Видавництво газети „Вісти ВУЦВК“ повідомляє передплатників, що передплатили журнал на 12 місяців (січень—грудень) за крб. 4—80 одержують тільки до № 35 включно.

Зі свого боку Видавництво просить передплатників „ВСЕСВІТУ“ продовжити передплату. ВИДАВНИЦТВО „ВІСТИ ВУЦВК“.

Н. Д. БЕДУШ
МАСТЕРСКАЯ ПО РЕМОНТУ
ВЕЛОСИПЕДОВ

ул. Коотлова (б. Большая Панасовка), № 36-б (трамвай № 5 и 6).

ПРИНИМАЕТ ТАКЖЕ В РЕМОНТ
И ИЗГОТОВЛЯЕТ
ХИРУРГИЧЕСКИЕ ИНСТРУМЕНТЫ
НИКЕЛЛИРОВКА.

РАБОТА ПРОИЗВОДИТСЯ С ГАРАНТИЕЙ ЗА КАЧЕСТВО.

Допускается рассрочка!

НОВ. ПАССАЖ № 9
Пр. Т. во

Русск. „ШПАЛЕРЫ“

ОБОИ
КЛЕЕНКА
РАМЫ
КАРТИНЫ
ГРАВЮРЫ
БАГЕТ
ОКАНТОВКА

Допускается рассрочка!

ПОРТРЕТЫ

увелич. с фот. карт. худож. отдел.
размер 18×24 сант.—6 р., 24×30—8 р.,
14 р., 40×50—15 р., 50×60—20 р.

К кажд. портр. добавл. паспарту и
6 шт. фот. карт. бесплатно. Испол.
совестное и аккуратно. Портретист К.
Харьков, Лопатинский пер. д. № 10.

№ 37

вересня
року

ВСЕСВІТ

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

K. G. 176

XIII-й

МІЖНАРОДНІЙ

ЮНАЦЬКИЙ ДЕНЬ

У ХАРКОВІ

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА

КОМСОМОЛЬСЬКА

РОЗІТНИЧА МОЛОДЬ

НА ВУЛИЦЯХ

СТОЛИЦІ

В НІМЕЧЧИНІ

Нарис Г. Бр.

ДЕСЯТКИ разів доводиться в нас чути—десь у потязі—в купе поруч—сидить панок і розказує; в кіно, на пристані, чекаючи паро-плава. Оповідє він завжди лагідним голосочком і нагадує колишніх черничок з монастирів, що солодко оповідали бабам про „царство небесне“.

— Кажуть, у Форда... — починається, звичайно, таке оповідання... і далі йде низка образів із „царства небесного“. — Їдуть робітники власними автомобілями, живуть мало що не в палацах, їдять як „пани“, а що вже вдягаються!... Тут оповідач зітхає і продовжує:

— От у Німеччині... — і знов читється благочестиве оповідання.

Дарма, що він цієї Німеччини зроду не бачив. Земля обітована не дає йому спокійно жити, і він охоче дурить голову довірливим слухачам, змальовуючи невидані й нечувані дива з кінових фільмів, зроблених вправною рукою закордонного режисера.

Глянути в Європу, придивитися пильним, уважним оком—і кінові фільми дають картини справжнього життя. Відповідають загальні фрази: „у Форда та—от у Німеччині“... Встає образ многогранного життя сучасної капіталістичної держави з яскравими фарбами від найблискучішої та крикливої—до найтемнішої, чорної.

Ось перед очима стоїть Берлін: широкі, ясні вулиці, блискучі лаковані автомобілі, трохи тяжкі, може, а проте прегарні будинки, чудові садки, бульвари, гомін рухливих вулиць, зеркальні вікна повні краму вітрин, і темп життя—швидкого,

Німецькі робітники-будівельники за обідом на дахові

точного, повного цієї, здається, такої недосяжної розрахованості, пунктуальності, життя комфорту, культури,

Цей чарівний темп,—в ньому полягають може чари цього чужого життя.

А тепер—погляньмо в інший бік.

Ось на головній вулиці, біля брами, маленька нова табличка. І лаконічний напис—навіщо заїмає Європа розуміє швидко. Так от: „Nur für Herrschaften“—для панства“. Ремісник-електрик, що йде направити молошницю, не згадуючи вже куховарки, їдуть скрізь двір вузькими крутими сходами, а мрамурові, шарі-

лишаються „для панства“. Німецька пані, ведучи з собою а німецькому пролетареві. А щоб не було непорозуміння, ний напис унизу.

Ось ранком, коли ще густим серпанком залягає рими передмістями, з будинків лавами сунуть стомлених низкою поперечних ночей. Тих, що не відпочи-ли. Похапцем кидаються до міських залізниць, до залізниць, у великому оселєдді, висять на сходах крикне поліцай, і їдуть не замєтеними вулицями фабрик, на посади, їдуть приїздять на роботу безсилі.

Того ж ранку центрами на блискучих автоматається з нічних гулянок буржуазія до своїх палаців.

Де живе робітництво?

В славетній Америці в будинками, де за для в помешканнях зовсім нема-

Німецькі робітники їдуть на заводи, фабрики

Робітники транспортники снідають

немає. В Німеччині, Австрії, Франції—та де тільки бачимо!—вохкі пивниці, з зеленою рахітичною дітвобрудні мансарди під дахами багатопверхових камених будинків, темні подвір'я в чистій, славній тим Німеч-

підприємства найкраще свідчать діти країни, а хто бачить дитину Європи, той її ніколи не забуде.

систематичне недоїдання батьків, брак сонця, внаслідок цих маленьких, жаклих людських

у розкішному ресторані снідає фабрикант, купець, "пан доктор", а поруч, іноді зовсім неда-

робочу перерву, їжі нема що й встигнути додому, вистають холодні сурогат кави, що з дому, та заїдають хліба з маргарином високопробним європейської цукрової техніки для своїх мас".

де попало: на вулиці, на даху де доведеться.

робітник зайде до навіть середньої там зустріє завжди буде кимось кращого товару для "простого

між — останньому він побачить III класу, як на вулицях за царських ж різниця між вигодами сана-

торій, повних першорядних професорів, доглядачок, останнього слова комфорту, дзеркал, квітів, салонів,—та між „казенними" лікарнями по старих, антисанітарних будинках, де в одній палаті містяться десятки людей, де поруч вмирають і годинами лежать мерці коло тих, що лишень чекають своєї черги!

Різниця цих „клас" настільки яскрава, що не лишає жадного місця для сумніву в того, хто дійсно пильно придивиться до справжнього життя Європи.

Пізнати Німеччину робочого люду, приглянутися до контрастів великої „цивілізованої держави", ввійти в життя зі всіма його дрібницями, відчутти весь діапазон „соціальних різниць"—не оком туриста чужинця, не глядачем закордонного фільму, а членом цього велетенського колективу, що ранками з передмість поспішає до димарів, фабрик,—і зникнуть тоді враз, як примари, солодкі ілюзії про робітниче життя за кордоном, а натомість стане

гола, неприкрита, сувора правда.

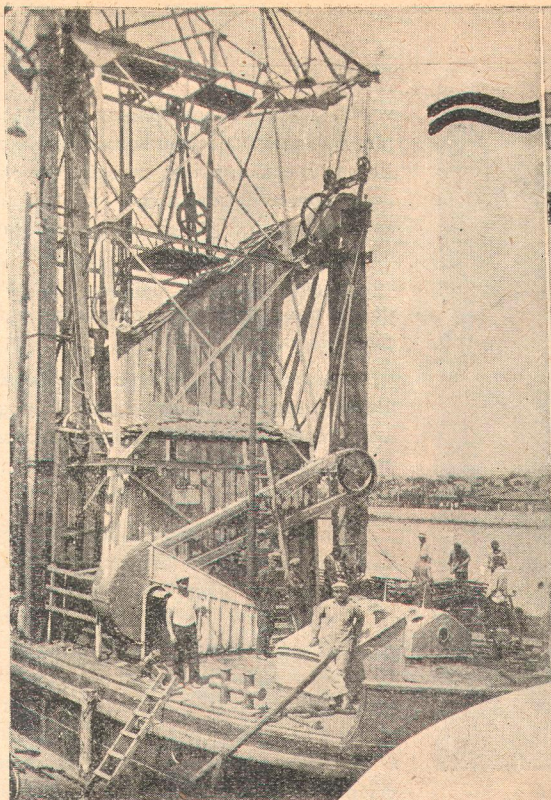
Життя безпросвітних злиднів, безоглядного визиску серед усіх розкошів, комфорту та культури, що їх лише може дати цивілізація XX-го віку,—ось доля пролетарів заходу, ось дійсність, що її бачимо після глибшого аналізу блискучих поверхових вражень.

Країна цивілізації, поступу, технічних удосконалень, сучасна капіталістична Німеччина—країна казок і легенд—це теплий, але не на нас шитий кожух і це стверджує німецький пролетаріят, завзято борючись за знищення буржуазного панування та за запровадження своєї пролетарської диктатури.

Заводська німецька адміністрація теж снідає

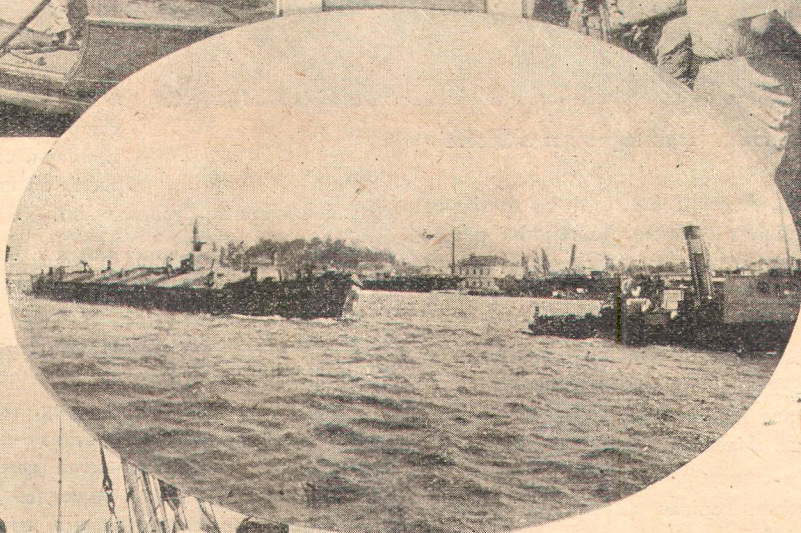

Хліб

ДНЕ

Елеватор грузить зерно.
В овалі: Підвозять баржу.
Праворуч угорі: Грузять
зерно у вагони. Внизу
ліворуч: Штиводери

легені, а також
но росташувати
пити пшеницю —
ти хист і здоров'я
сп-ціал'стів —
рів" в на весь херсон
союз „Місуран“
декілька чоловік

Херсонський
імпер'ялістичної

експортував до 977683 тон зерна

Після шлюзування Дніпровських порогів
оборот херсонського порту одразу ж підвищився
6557377 тон, а після закінчення роботи Дніпро
досягне 9736065 тон, тоб-то, він досягне грузопотоку
Роттердамського порту.

Нарис і фото А. Петражицького

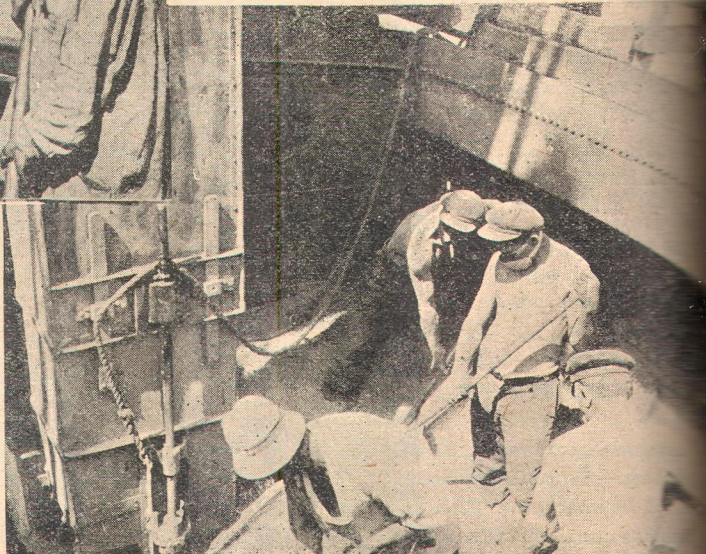
ВРОЖАЙ зібрано й життя на Дніпрі закипіло.

З Запоріжжя, Нікопоя, Лепатихи, Кахівки
потяглися до Херсону важкі каравани барж, берлин, на-
вантажених новим хлібом.

А елеватори, спустивши свої хоботи в темну середину
берлин, під цюкі своїх нечисленних коліс, важко сопуть й
забирають звідти пшеницю, пересипаючи її по довжелез-
ній рурі в трюм морського велетня, що стоїть тут поруч.

А в трюмі голі до поясу „штиводери“ з головами,
обмотаними ганчірками, щоб не задушитись од пороку,
„штивають“ зерно, перекладаючи його деревляними пере-
городками, щоб під час хитання не перекилювало судна.

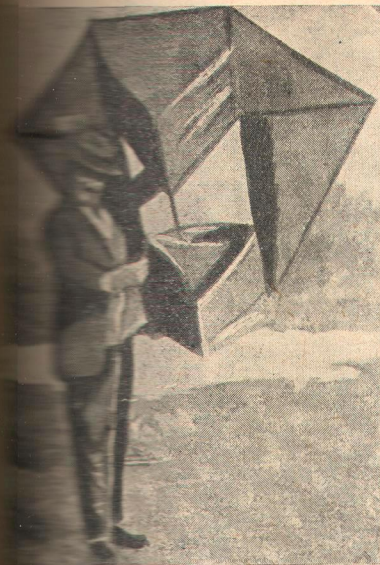
Професія „штиводера“ надзвичайно важка, й через
те вона вимагає міцного здоров'я. Щоб мати змогу пра-
цювати в цьому повітрі, наповненому пороком, що засипає

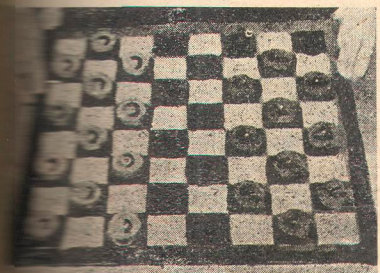
Зерно засипають у трюм

ПРО ВСЕ

Повітряний змій для сигналізації. Завантажений злітає і радіо працює, тоді пускають повітряного змія, що його видно на великій відстані. Така сигналізація вживається в армії. На фото: повітряний змій з радіоапаратами для сигналізації.

Шашки, що не сковзаються. Щоб шашки не сковзалися під час гри, шашки роблять з тонкої сталі і наклеюють на них шашки з заліза. На фото: намагнічені шашки з шашками.

Освітлений глобус. Лампа і разом з нею глобус влаштовані так, що глобус показує, який вигляд має земля, освітлена сонцем у різний час дня і в різні пори року. На фото: новий глобус.

Швидке перетворення. В кіно доводиться часто артистам швидко перетворюватися в муринів, індійців і т. інш. Особливий прилад американський — „повітряна щітка“ офарблює шкіру і волосся дуже швидко в який завгодно колір. На фото: артистку перетворюють в індіанку.

Нове приладдя для фотографування з аероплану. В Америці винайшли нове приладдя для фотоапарата, що прикріплюється до аероплану для фотографування землі з великою точністю. На фото: приладдя до аероплану.

ПОТРОХУ

Зник генерал. У Варшаві зник невідомо куди генерал Загурський нещодавно звільнений з в'язниці. Загурський давно вже ворогує з Пілсудським. Газети намагаються встановити зв'язок між цим ворогуванням і зникненням генерала. На фото: генерал Загурський.

Маяк на 7.500.000 свічок. Тихоокеанська повітряна транспортна компанія в Америці встановила на лінії польотів між Лос-Анджелесом та Сан-Франциско маяки в 7.500.000 свічок на висотині 50 футів. Вночі світло такого маяка видно на 75 миль. На фото: новий маяк.

З першого Жовтня в журналі „Всесвіт“ будуть друкуватися конкурсні оповідання

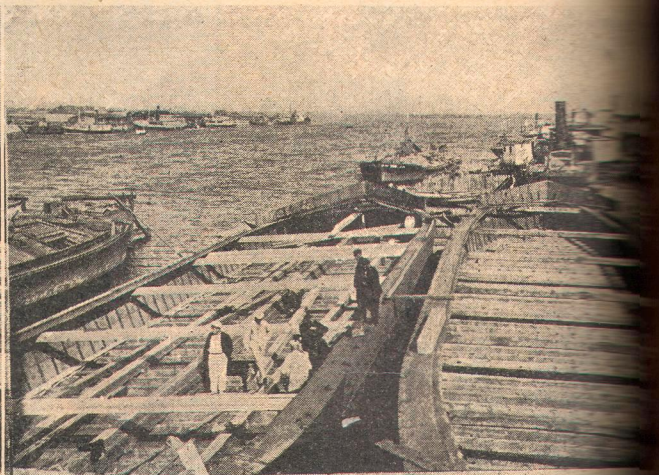
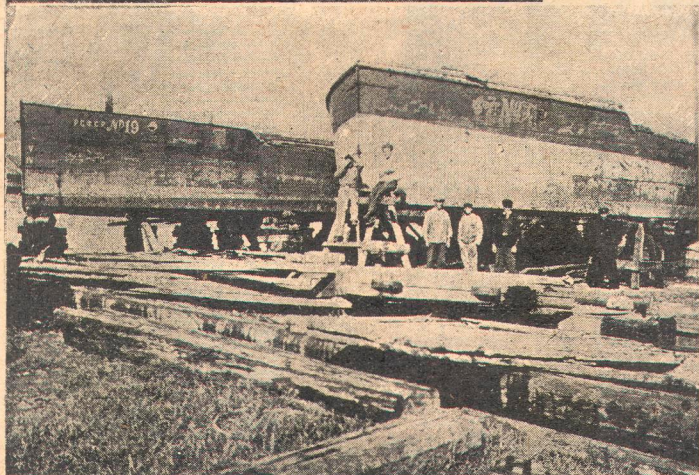

ПО УКРАЇНІ

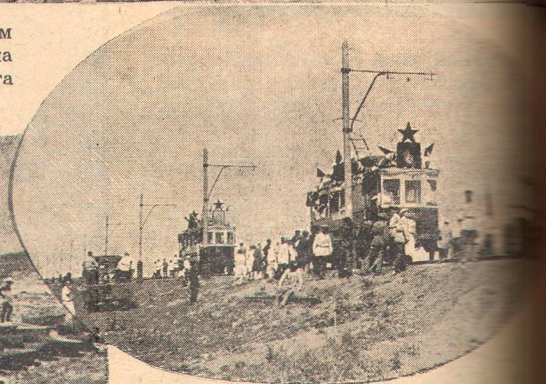

В кінці минулого місяця в Харкові відбулася закладка нового робітничого селища для робітників паровозобудівельного заводу

Ліворуч на фото: Кладуть першу цеглу. Праворуч: Мітинг

Правління Дніпрельстану склало угоду з Дніпровським Держпароплавством про збудування для Дніпрельстану 8-ми барж, пересічно держкістю на 25.000 пудів кожна. Баржі призначається для перевозки цементу, каміння та ін. матеріалів. На фото: Ремонт і будівництво барж в Херсоні

В кінці серпня місяця почалося будівництво нового трамваю в Донбасі в Миколаївці. Трамвай сполучає місто з заводською колонією. На весні почнуться роботи по прокладці нової трамвайної лінії.
—Макіївка—Щегловка—Стаханов

Ліворуч: В Одесі відкрито новий пляж на 300 ванночок

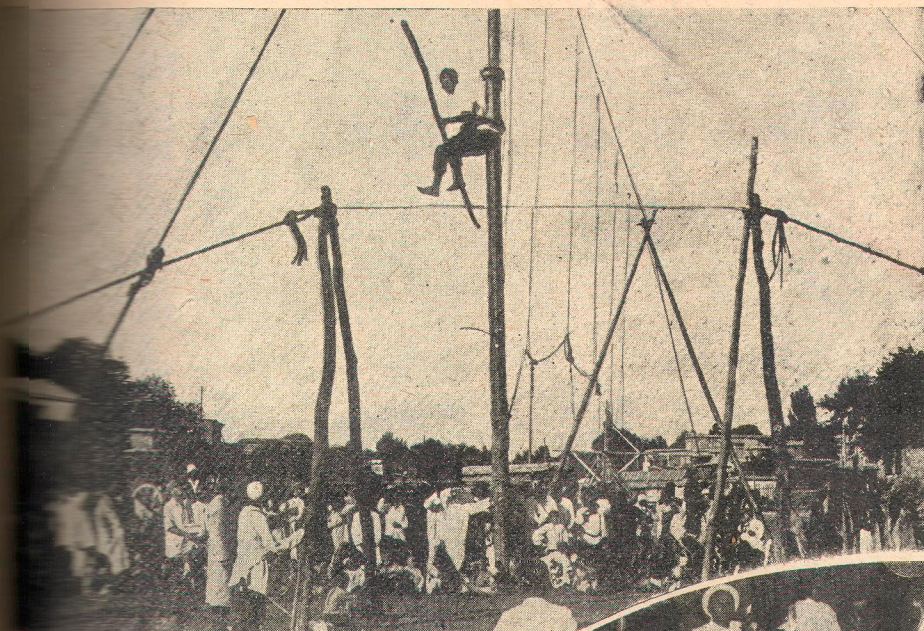

КІНО В ПРОВІНЦІІ

Свята розважають люд
артисти—узбеки.

Весілля бухарських євреїв

Ахмет-Алі обходить погоничів, що звязують на спинах тварин вантаж і гукає на них:

— Дарав!.. Гей, гей, дарав уртахляр! ¹⁾

Хутко підемо знову, прямуючи до Дюшамбе, де можна буде відпочити.

Я йду останнім у плетениці людей і я бачу, як ховається помалу-малу за сопкою—мінарет мечети кишлячної...

* * *

...Я, згадую:

В проваллях Каратага, за тих довгих годин, коли оминали мене залічені, спекотливою ніччю, верблюди з тюками на хитких горбах,—я мовчки стояв осторонь покрай передхуртовинної, сонної кручі і я не міг відвести очі від незабутнього видовища.

Зараз зірки спустилися нижче, вони здаються тут у Бухарі—більшими, ніж на моїй Україні. Вони величезні, далекі, холодні...

¹⁾ Дарав уртахляр—мерщій товариш.

танком цього кашгарця, що виконуван його не під рояль, а під нічний гуркіт невгавної Чептури,—був не більше, як невдала пародія.

* * *

Погонич танцює, а камінні по-статі, що стоять довкола—ритмічно плешуть у долоні.

Сонце, що вийшло з-за гір, побачило цю картину.

Воно цей танець бачило й раніше, в забуті роки, коли його танцювали салдати Тімура, сп'янілі від вина,—вони й передали „Танок Гір“ у спадщину поколінням...

Чептура несе свої бурхливі води і вона вже забула за нічну тривогу, коли її води показали нам нутро смерті...

„Караван-баші свистить, і табір верблюдолюбчий підводиться. Починають чантажити...

* * *

Спустився з гори.

На середині створеного при-
станища, серед погоничів, сидів
звід сонця, з великопишною
на голові, заклинач зміїв,
Шира (Лева). Він три-

мав зміїв—породи Гюрз і грався з ними
у клубок слизких, склябачених гадів.

Це видовище. Гюрзи—смугастенькі, великі, грубенькі.
Закладаються і тягнуться головою в повітря. Заклинач
змієм зміїв у себе в роті і потім—ковтає зміячу го-

ловою, як він це робить. Побіч—глекчик з молоком.

Погоничі, відпочивши, розчистили від каміння май-
же всі стіли тісною юркою навкруги. Знайшлися бубни і

Музиканти тихо-тихо почали грати, поволи все приско-
ти. Вийшов танцівник, бронзовий, немолодий кашга-

рський погонич. Він на диво гарно почав „Танок Гір“. Він

знізування плечима, а коли дійшла кульмінацій-
на його гра з глядачами, він схопився з місця, як

бурчак, і закрутився на місці зі всією буйною палкістю

Згадую через рік, в Ташкенті я бачив такого танцівника

Виконував той самий „Танок Гір“ і здобув шалені апло-
дуси. Його, здається, закидали тоді квітками, не

на те, що той танець в порівнянні з самотнім

ЦИФЕРБЛАТ СЕРЦЯ

Стаття В. Б-кина

Зі всіх ритмічних явищ у нашому тілі, жодне, мабуть, не відіграє такої ролі, як діяльність серця, що разом відбивається на диханні й пульсі.

То й надто дивно, що до останнього часу, для спостережень над серцем користувалися лише таким недосконалим засобом, як відлік пульсу за годинником, коли пульса досліджуваної людини відчують рукою.

Такі обрахунки провадять, звичайно, частку хвилини й тому цілком не можна з'ясувати коливання частини ударів серця.

Отже, відомий німецький фахівець з галузі радіотехніки сконструював „серцевого індикатора“, що працює за тим самим принципом, що й радіо-приймач.

Для того щоб почути станцію, треба „настроїти“ — себ-то направити приймача на таке саме число коливань, яке має хвиля радіостанції.

Але, коли в цьому разі мова мовиться про кілька-десятеро коливань на секунду, апарат, для дослідження серця, повинен відгукуватися на 1—2 коливання за той же період.

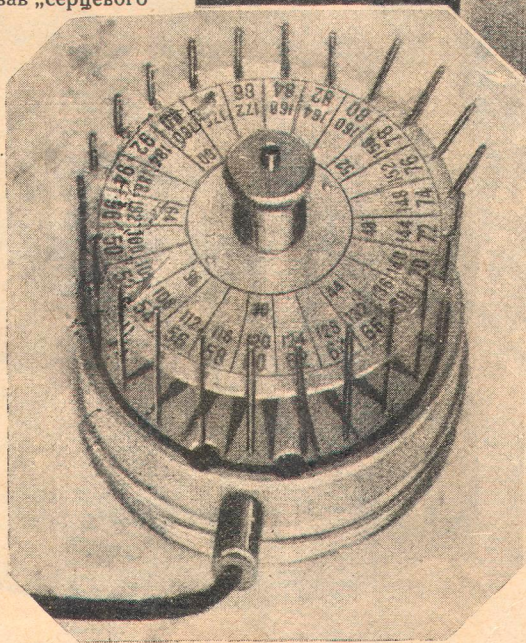
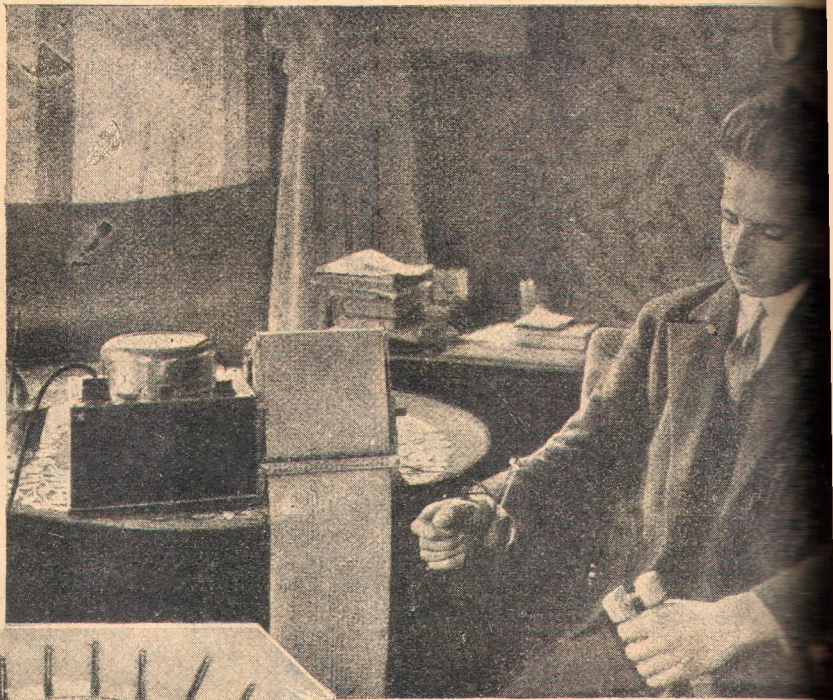
Друга перешкода, що повстала на шляху конструктора, — це перемінний пульс.

Радіо-станція працює весь час на одній хвилі, а людський пульс безупинно змінює кількість ударів і апарат повинен пильно стежити за цим.

Головна частина апарату складається з круглої електромагнітної цівки, що над нею встановлено круг зі шкалою й маленькими маятничками — кожного з них настроєно на певне число коливань.

Ми бачимо на малюнку, що на руку досліджуваної людини надівають своєрідну гумову обручку з електричним контактом.

Останній сполучено з електричною батареєю й цівкою.

Апарат (Індикатор)

Спортсмен міряє свій пульс, щоб з'ясувати, наскільки працездатне його серце.

Контактний прилад замикає відповідно до ритму пульсу й таким чином у цівці утворюються ритмічні магнітні коливання.

Вони захоплюють з собою маятник, що кожну секунду хитається той з них, що відповідає числу ударів пульсу.

Щоб позбутися ненадійного контролю, який являє собою людське око, індикатор обладнано з дотепним приладом, що записує пульс.

В цьому приладі через валик проходить стрілка, що бинда окремого хемічного паперу, що записує кожне замкнення струменю відзначається рискою.

Щоб одержати лінію пульса, треба лише прочитати ці риси кривою.

Вже саме поверхове дослідження серця новим приладом показало, що пульс ніколи не залишається однаковим, а протягом хвилини міняється 4—5 разів.

Що до пристосовання нового пульсометра, то воно звичайно різноманітне: його можна використати для дослідження серця під час наркозу, спортивних вправ, хвороб, визначити реакцію організму на отрути, зворушні роботи, різні роди праці і т. інш. і т. інш. Новий прилад стає обов'язковим приладом у всякому медичному й спортивному кабінеті.

Оповідання В СУТІНКАХ Івана Багряного

ДИРЕКТОР цукроварні, присадкуватий Ігнат Соломонович і зав—політосвітою заводського комсомоль—
— Хлопці, чубатий Андрій, прийшли в нове підшефне село
— лекції. Одна мусіла бути по агрономії, друга
— станoviще,—обидві з діапозитивами.
— Бач хати-читальні спинилась на всім скаку пара
— спускалось в рожеватий туман над далекими
— сільських хат. З брочки зішли заплінені
— замок біля запертих дверей, обійшли
— кругом, постяли нерішуче.
— Хлопчику!—хлопчик сидів і порпавсь в пилу
— як горобець,—
— на дощ куряву збив?.. Піди та поклич
— читальнею, або кого з сільради, та ху—
— підсмикнув штанці і стрімголов залопо—
— через город.—

— Андрій знав карбітовий чарівний лихтар, коробки
— діапозитивами і розставляв все на ганку.
— Ігнате Соломоновичу, озброїмось терпін—

— те, Андруша, озброїмось, як що хвате...

— Соломонович тільки вчора видужав, десь
— розлилася була жовч, а від того ще й
— бач його стомлених очей по кутках трохи
— зморено розсілав брезентовий плащ на
— горілиць. Флегматичний зроду, умів він
— завжди, і зараз ось почекає хвилину
— на брочку і чкурне назад. А поки що уста—
— в хаті хмелю над ганком, довгий ніс
— ніздрями як крилами і заспокоївся.—
— Чекаю.

— Андрій розтягнувся на шпориші і мовчки розгля—

— А знаєш, сьогодні неділя і людей мусить бути

— збиримось... А от, як їх зібрати.

— Ігнате, зберемо, ось прийде завхач.

— Ігнате...—Ігнат Соломонович ловив мух,—иш,

— контрреволюції, ти жигать, ось тобі...—ловив, а

— було лінки і він пускав назад.

— Андрій взявся далі за тези. Над дерев'яною начово побі—

— зрештою з писком крутились щурі.

— Діало кілька хвилин.

— Звонотом з гарбузів вилетіла юрба хлоп'ят,—

— нема, нема...

— Та, кого нема.

— Звідуючого нема, ми пішли, а він поїхав до міста ще

— А сільрада заперта...

— Гм... Ігнат Соломонович, чуєш? І що ми будемо робити?

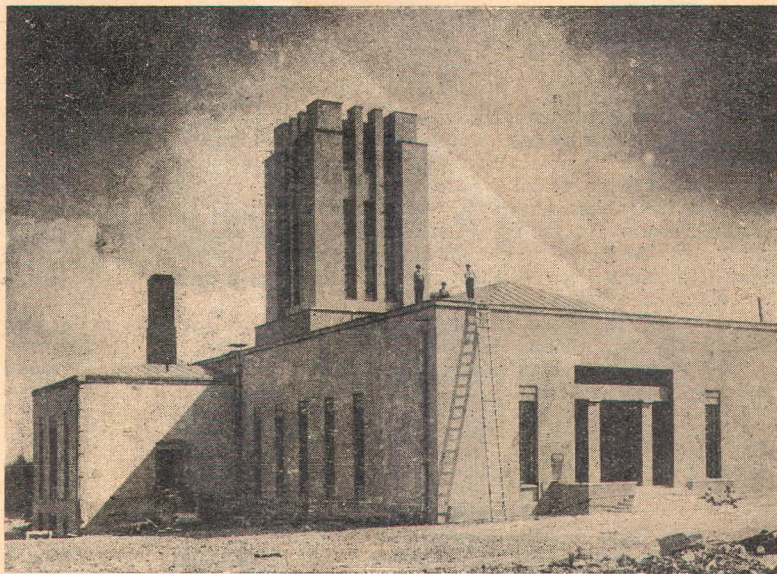
— Хе-хе... Хлопці, а як у вас збирають людей? Ну на збори, на сходку чи що?

— Хлопці терлись і не знали як у них збирають людей.

— Ну, як от у вас, наприклад, лекція, чи що там, ну мі

— тинг?..

— А хто зна...

Збудовано крематорій в Москві. Закінчується робота в середині. Крематорій поділено на кілька залів. У двох—будуть зберігатись урни з попілом. Велику залу відведено для проводів покійника

— От їй бо, та бувають же у вас збори...

— Ігнат Соломонович аж упрів, а хлопці все таки не знали, як у їх збирають людей.

— От їй бо, та ніде нікого з дорослих... Де хоч ваші люди?

— Тут хлопці знали і кинулись на перебіг:—

— Всі на полі... жнива... ну так сьогодні ж неліля, треба...

— Треба... А культуру не треба. Андрію, хіба ми дурно прийшли, скликать.

— Звісно, скликать,—і гарячий Андрій кинувсь був вперед та спинивсь і почухав потилицю—куди? Сільрада замкнена. От закавика. На ганку черідкою виставились лихтар та коробки з діапозитивами,—оглянув їх і сів бес-порядний.

— На щастя підвернувся вертлявий хлопчисько. І бувають же такі разбиті діти.

— Дядю, у нас як на збори, так дзвонять...

— Дзвонотом скликають...

— Аааа... Андрію, чуєш? Роскопять.

— Правильно, веде до дзвонаря.

— До дзвонаря... до дзвонаря...

— І ціла валка дітвори, з Андрієм посередині, зникла в хмарі збитого пилу, як череда.

— Ігнат Соломонович умотивився і терпляче ждав на ефект.

* * *

Поки Андрій гукав у двері сторожки, прони-рив, запобігливі хлоп'ята відхилили незамкнені чо-мусь важкі двері на дзвіницю і вже ганяли по бан-тинах горобців.

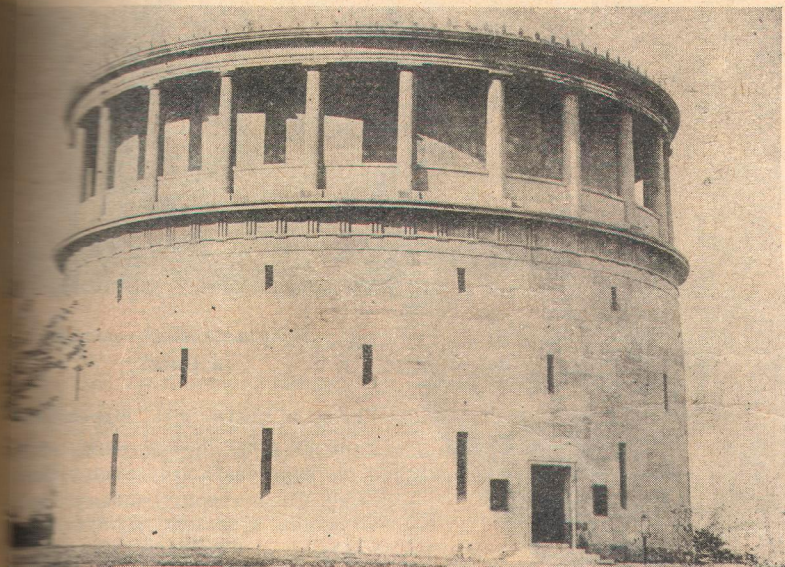
Старий дзвонар, він же й сторож, зрештою виліз. Був це кривий ченець Павлін. Як зачув, чо-го від нього хочуть, замотав злякано головою в дріб-неньких кісках, продираючи заспані очі і шмар-каючи сизим носом.

— Як? Та то ж гвалт... Що, Ви?..

— Андрій вибачливо розводив руками.

— Раптом дзвонар, як ошпарений, рвонувсь до дзвіниці.—зобачив хлопців.

— Що? Що ви робите, суккини сини? Що ви робите? Пррибію.

Арлінгтонський резервуар цей збудовано в Америці (шт. Масачузет), мі-
— він 1,995,000 галлонів води. Башта заввишки—80 футів. Резервуар
— постачає воду для трьох міст—Арлінгтон, Бельмонт і Лексінгтон

І за хвилю його милиця та лайка стугоніли по сходах. Хлопці метнулися аж на самий верх.

Андрій вибіг з огорожі, став на вигоні перед церквою, задрів голову і стежив за okazaєю.

Там заверещало несвоїм голосом,—одного насів, значить. Двоє з'явилися і перелякано забігали, як миші, аж зверху на помості, плутались у віжках під дзвонами.

Один побачив внизу Андрія, згадав, чого зліз, схопив віжку від найбільшого дзвону, що в нього дзвонять раз на рік і то на велике свято, розгойдав і... Раптом, як на великдень, в розгол в найбільший дзвін:—

— Бов.

Надвечірню тишу тіпонуло за петельки...

— Бовов—як з гармати.

* * *

Ігнат Соломонович здригнув, коли вдзвів дзвін, а коли вглядів, як летіли ошалілі громадяне села Бобріку—на подрабках, охляп на конях, а, крім вершника з люшнею, ще був або хомут перевернутий догори розмотаною супонею, або сидюлка збоку,—як мчали на возах і пішки, старі й малі, баби й діди, покинувши печене й варене, з дому й з поля. Один промчав з косою й з мантачкою замиленим конем, на коні були наритники і не було обротки, вчепившись в холку.

Коли побачив...

Ігнат Соломонович скочив на бричку, шарпнув коней і замить мов у воду ринув.

На ганку рядочком лишилися—кафбітовий лихтар і корбки в діапозитивах.

* * *

— Держі-і-іть!.. злодія держіть!..

— Бий його—морду бий!..

Андрій етояв серед вигону біля стовпа і спокійно спостерігав баталію. Дивно, на кого вони так напірають. Вже й націю опреділили. Дивувався, доки не зрозумів, що вся ота стихія суне на нього, а зрозумів,—в середині щось йокнуло і защміло.

Кремезний багатій Сміян налетів конем і, риквючи, замахнувся на всю душу люшнею, мов булавою, Андрій відхилився, ззаду хтось підтримав вилами, але не проколов,—люшня вдарила об стовп і розлетілась в щепки.

— Стій! (це Андрій).

— Ага, кричиш...

— Сюди його... самосуд йому!

Андрій спочатку храбрився, та, побачивши, що не переливки, ростерявся:—

Товариші... Громадяне.

— Що він там шабаршить, в харю!..

— Би-и-й, іі-іх!..

Сміян налітав, мов кібець.

— Підожли, Сміяне, не втіче, до розправи його треба, а потім і в піку...

Дзвона Павлін плигав на милиці і, запінений, повідав про „бандитський наскок“. Обуренню не було.

— Як ми на полі, а нас гвалтуваг, а потім граб... Так бий же його, бий!

— Стій, не напірай, слова просить.

— Товариші, та дайте ж слова,—зринув зрештою Андрій голос, що серед юрби, мов серед ярмарку,

разом до сільради.

— Нікотрого слова.

— Дать слово?

— Не треба...

— Говори!..

Сміян придивився до Андрія і... пізнав.—Ага, злість перевернула печінки. Давно то було,—я ж гадаю!

Наперли на сільраду. Сільрада зачинена. Коли опинився на ганку і глянув навколо, комашки ползали по шкурою:—весь величезний вигін геть чисто запружений і ще йдуть, біжать з усіх заулків, захикавши.

А на дворі сутеніє.

Прибіг переляканий секретар (як з неба впав). Андрія і більше перелякався.

Андрій почав був говорити, розспалюючись і зводячи в ролі, як на мітингу. Юрба зашикала, притиша не втрималась, раптом лопнула і счинився знов уже утровний, лемент. Полетіло каміння, зосім блискавсь і рзбив шибку кійок...

Секретар хапливо відімкнув двері і пхнув туди бідняга влетів навзнік.

— Не напірай... товариші... стой!

— Пусти-и!

І секретар не стримав,—ціла юрба ввалилась слідом.

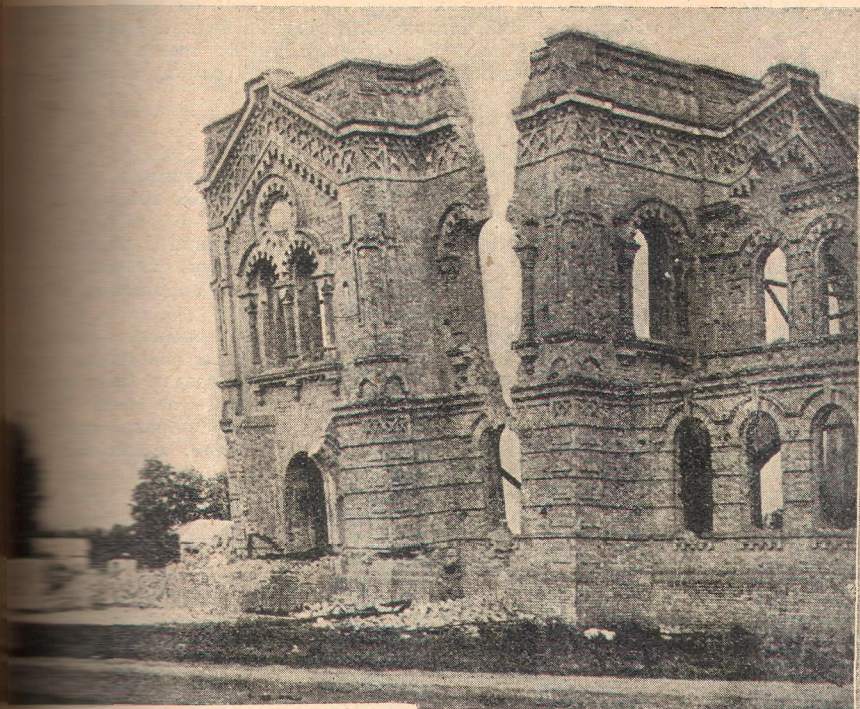

Мусульманські прочани в Одесі

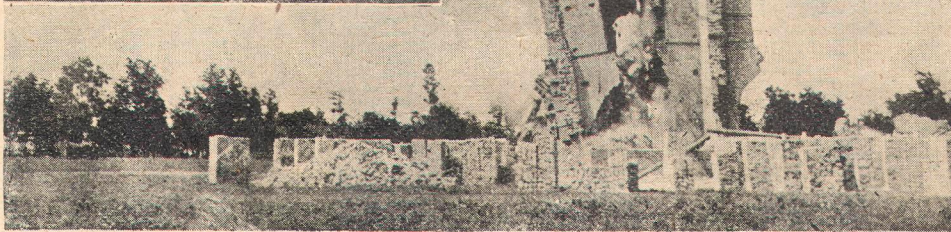

Лише цього літа відновлено знову рейси наших пароплавів, що перевозять мусульман у Ірак. Сотні старих прочан у балахонах і халатах приїждять в Одесу зі Сходу—перевантажують вантажі в порадянського Сходу. На фотографії: типи мусульман. Вгорі: готують їжу.

на будівництво. Мешканці
станиці Кубані кої окру-
розібрати недобудовану
цієї цегли збудувати млина
електростанцію. Стіни
облягували, а з середини
і таким чином валили.

З цієї церкви вибрано по-над мільон штук цілої цегли. Трулящі Криловської станиці зрозуміли, що замість запаморочення людей релігійною отрутою, можна відбудувати своє господарство і мати з цього практичні вигоди для робітників та селян своєї станиці. На фото ліворуч: Момент падіння стіни. Праворуч: Падає дзвіниця.

* * *

Між ними в сільраді засідав дивний „трибунал“—кілька п'ятих-хазяїв, що вдерлись на чолі з Сміяном і вузлом секретар сільради. З „начальства“, як на гріх,

сідають мовчки. Група з Сміяном, важко дихаючи, на свою жертву,—зудить в руках. Секретар знає комомольця, заповлосвітю, але в чому тут річ?..

Тіша.

Волохаті тіні колишуться по стінах, по стелі. Шумить як море юрба і гулає в двері. У вікна десятки пар очей.

Сідає окремо на столі і демонстративно дригає з самого душа не на місці.

Телефон є?

Що? Я тобі нателефоню, я тобі... Сміян схопився,

почався. Верховодить Сміян.

Не знаючи в чому суть, секретар почина вигорювати Андрія. В'яже незграбно мову в узли. Се й те... це гарний комсомолець...

Та комсомолец... тим гірше для нього:—бандит він, Андрій перебив і спокійно почав розповідати в чому

Що що-ж ти брешеш, сучий син, ану дзвонаря сюди, дзвонаря.

Героя вечера, дзвонаря. А на дворі юрба шумить, виставить двері.

Манаших доводів кривого Павліна та проти аргументів, скріплених матом і грюком кулака об стіл, всякі безсилі. Та Андрій і не виправдувався. Ушніпився поглядом у Сміяна.

Він цього „креса“ запам'ятав... Ага,—20-й рік... роз-
Ой як... Угу-у...

Андрій не виправдувався, бо добре знав, що не сьогоднішній випадок лише зачіпка. Так так... де там... коли він з братвою тут розкулачував... рана пройшла, а пізнав Сміян. О, хіба він коли за-
Хіба вмере...

Андрія щось питали, але він не чув, втягнувшись в спогади.

...О, ніколи вони не забудуть цього...

Ніби стверджуючи останнє, Сміян ірізно наблизився і взяв за петельки,—

— Ну?

— Не руш!

— Нна... важка груба долоня вдарила в лице. Андрій рвнувся, напружився як кішка для скоку, але враз руки опали мов віжки, засунув їх глибоко в кешені. Бачив своє безсилля і кипів. Одступив крок до дверей.

— Пустить... пустить мене до людей...

Сміян і другий загородили дорогу. Андрій налазив, тримаючи руки в кешенях,—

— Геть...

— А... ти револьвер... викинь!

Андрій не виймав рук з порожніх кешень.

— Пусти... він був готовий на все.

Сміян намацав ззаду стілець і скрипнув зубами...

— Викинь... викинь!

— Геть!..

Розмахнув, Сміян...

Раптом погас каганець. Заметушилися. З надвору хтось вибивав шибки.

* * *

Коли засвітили каганець, Андрія і секретаря сільради не було і всі двері замкнені.

Сміян і його приятелі замкнули в собі гнів. Резолюція була коротка:

— Пиймать гада.

На дворі Сміян лютував:

— Хто в нас пале... хто в нас краде... хто коней веде...

Сліпе, глухе обурення ствердило правоту його слів.

— Він не втіє, він не втіє, ми йому...—нахвалялись п'яні Евлампієнки, діти „порядного“ батька, шибайголови,—ми на всіх вулицях... Гей, хлопці, збрали кагалу подібних собі і пішли.

Людам, особливо молоді, ради свята, не хотілось розходитися. Зійшлися у балачках та з кумою, той з сватом. Гвалт подалу удух. Пообідали канави та колодки. Дівчата лузають насіння

— Розходьсь, розходьсь... представлення не буде, не буде,— жартував веселий чередник Микита.

— Е, дядьку Микито, вже було...

— Оттак.., з вашою чередою, як я через неї та приста-
влення прогавив...

Жарти, сміх. Росходились. Лишалась молодь.

* * *

Андрій, крадучись, добрався кущами з секретарем сільради до нього додому. Секретаря звали Никанором. Раніш він був слюсарем на Цукроварні.

Коли погасло світло, а погасло не само, Никанор мерщій відімкнув двері в другу кімнату, шепнув Андрійові і вони зникли. Пробрались через другий вихід у садок, потім кущами і ось вони тут, дома.

— Ну, Андрій, або пан або пропав.—Никанор в пітьмі дістав запилену карабінку, обойму патронів, мисливську руш-
ницю,—вибирай, заряджай.

Велетенська демонстрація протесту проти страти Сакко й Ванцеті в Берліні

В самого руки трусились.

Роскуражена перелякана дружина Никанорова схопилася, засвітила лампу і вкрутила—світ ледве блимав. Сама сіла на ліжкові, біла як крейда, в самій полотняній сорочці.

Зарядили хлопці і довго прислухались до найменшого руху. Тиша, аж дзвенить. Андрія розібрав сміх, стало чудно.

— Чого, ти?

— Хха, яка це все кумедія, мов у театрі... Ет, дурниця. Знаєш, Никаноре, я піду: вони вже давно мабуть розійшлися. Щось рипнуло, принишкли.

Стукнуло нерішуче в вікно. Жінка мерщій погасила світло. Тиша. Опять стук.

— Хто?

— Я.

— Та я, Ларин...

— А, Іван, ти... Зараз.

Відкрив. Засвітили світ. Ввійшов стрівожений Ларин, ком-
сомолец, товариш Андрійов: необтесаний, але щирий.

— Ти тут, хох-хо... а я думав—капут. Там, брат, на тебе засіди всюди. Потім спохвативсь:

— А знаєш, за мною здається весь час слідили, Евлампієчки з оравою.

Під вікнами зашелестіло. Никанор збентеживсь:—гаси.

Тиша, Хвилина, дві... Ніде нічого. Андрій не витримав, не-
зручно за Никанорову сім'ю,

— А, ну його к чорту, ждять отак ніби курка з я піду; та й тобі, Никаноре, безпечніш буде, а у тебе дитина... Та й взагалі це дурниця, ну хто посміє. Я

Никанор пробував перечесть, але й самому здавалося краще.

Пішли. Ларин провадив.

* * *

За левадами на краю села Андрій простився з Іваном, сміялися трохи з okazji і розійшлися. Андрій пішов шлях до млинів.

Ніч ві темна, ні видна. Місяць червоний і здоровіший, тільки не сховався із-за далекого лісу. З річки виходив холоднуватий вітер. Чорні млини порозставляли руки і стояли трійцею обабіч дороги.

Андрій ішов колією, збиваючи припаду пилюку, і за курявою. Інколи озирався на бік, не з тривоги, а з Тривога уляглась, коли залишив останній перелаз. Ішов, пережити за день про себе. Зразу, за селом, стало так ніби спав стопудовий. Тепер хотілося всі груди і побігти по сонній пилюці.

Коли минав млин, озирнувся. Щось впало важке і зразу ж з реготом насили.

Зразу гряд рів, потім кудись ноги,—далі нитка урвалась. Пекуча кола і морок,

...Липкий і морок.

* * *

Ранком Ігнат вич протягався вчорашньої як він безсоромно

— Хе-хе... Ну вступив, ледви несли. От номером людям показав то-б... хе-хе.

Ігнат Соломонович явився і нетерпачливо Андрія. Андрій нього кожного більше сьогодні після такого вчорашнього думку, на "кавуса".

— А, лихтаря забув... оттакої,—тільки тепер дійсно, лихтар так і лишився на ганку.

— Туди к бісу, треба когось посилати. Знову Хоча, от дурень я, Андрій же там...

Задзвонив телефон...

— Так... Я... Що?.. що?.. що?..

Брови Ігната Соломоновича підскочили вгору. силась, друга, що тримав нею широкі кальсони, певний рух.

Втерав всяку рівновагу...

Не дослухав і кинувся мерщій одягатись.

* * *

Коли Ігнат Соломонович з'явився в лікарню, що привезений, лежав нерухомо...

Ні лиць на ньому, ні вигляду...

Без всяких ознак життя.

Метушився лікар, метушилися сестри з шклян-
чимсь.

Ніяк не міг збагнути всього, що сталося... Потім і подзвонив:

— Дайте міліцію...

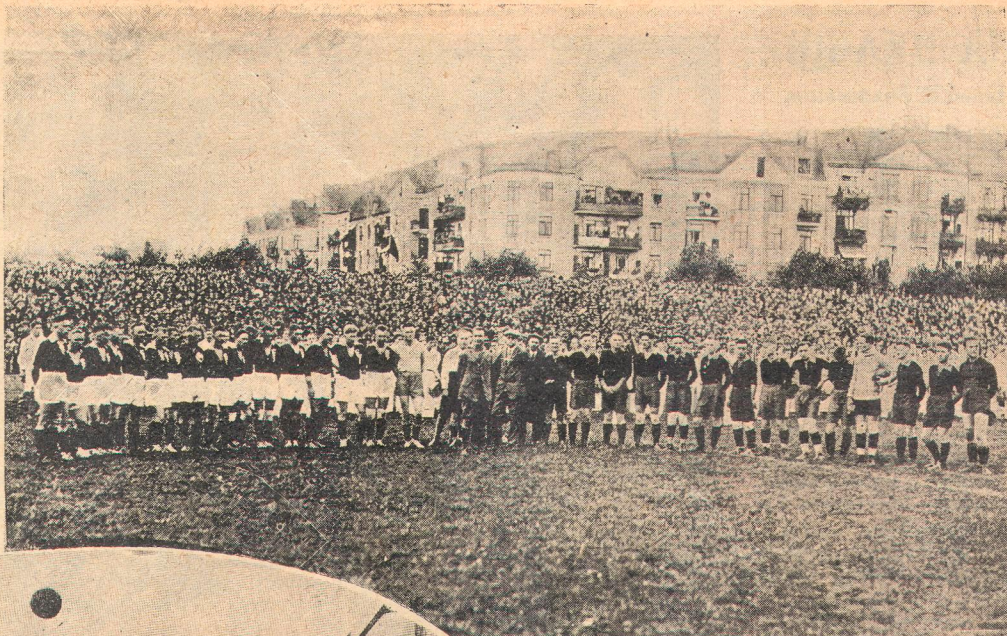
А потім ще дав розпорядження на конюшню, забрать карбітовий чарівний лихтар та діапозитив.

НІМЦЬКІ ФУТБО- ЗА КОРДОНОМ

В. Штейнгольда

НАШОЮ зацікавле-
но стевить Захід за
радянської фізкульту-
ри наших фізкультур-
ників, що перетво-
рюють переможні триум-
фи, примусили навіть
поставити поряд з
спортсменів поряд з
збірною з світі.
Після повернулася з та-
кої подорожі збір-
на команда СРСР,
яку входили від
кращих футболістів:
Фомін В., При-
швін (Латвія) та Штраубе
Німецькі футболісти
Латвію

Перед футбольним матчем у Гамбурзі

Через два дні збірна СРСР зу-
стрілась з цією ж самою збірною
Австрії в реваншному матчі і роз-
била її з рахунком 6:1.

Треба відзначити надзвичайно
дружнє ставлення німців до радянсь-
ких футболістів.

По всіх містах Німеччини, що їх
вони відвідали, збірну СРСР зустрі-
чали надзвичайно урочисто. Кожний
матч відвідувало пересічно до 35 тис.
глядачів.

Вже на зворотному шляху до
СРСР радянські футболісти провели
в Ризі два матчі зі збіркою Латвії.

Вліз зоріт Ляйпцигу

Т. Шпаковський забивав гол збірній Німеччини

Обидва матчі знову дали перемогу радянським футболістам
з рахунком 5:1 та 5:0.

Між іншим загальний рахунок всіх матчів за кордоном
71:15 на користь збірної СРСР.

НА ВУЛИЦІ

Нарис М. Волосевича

КОЖНОМУ своє. — Кожному свої погляди на зр чність, на комфорт. І своє власне ставлення до питання транспорту.

Школа, що ви надто солідні вже для того, щоб проїхатись, купаючись у куряві і... в задоволенні, — під козубом Лайланда від майдану Розі Люксембург до парку.

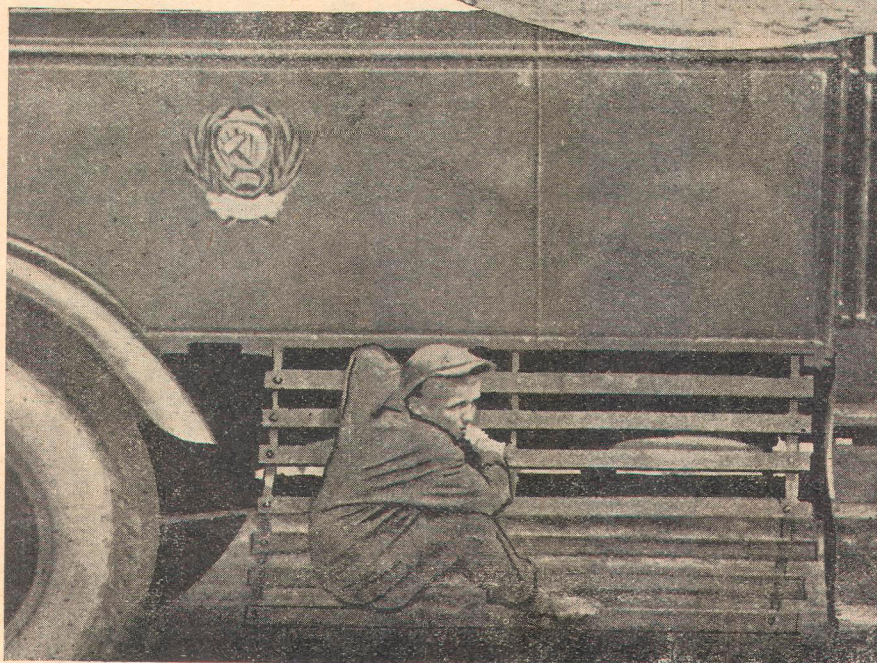
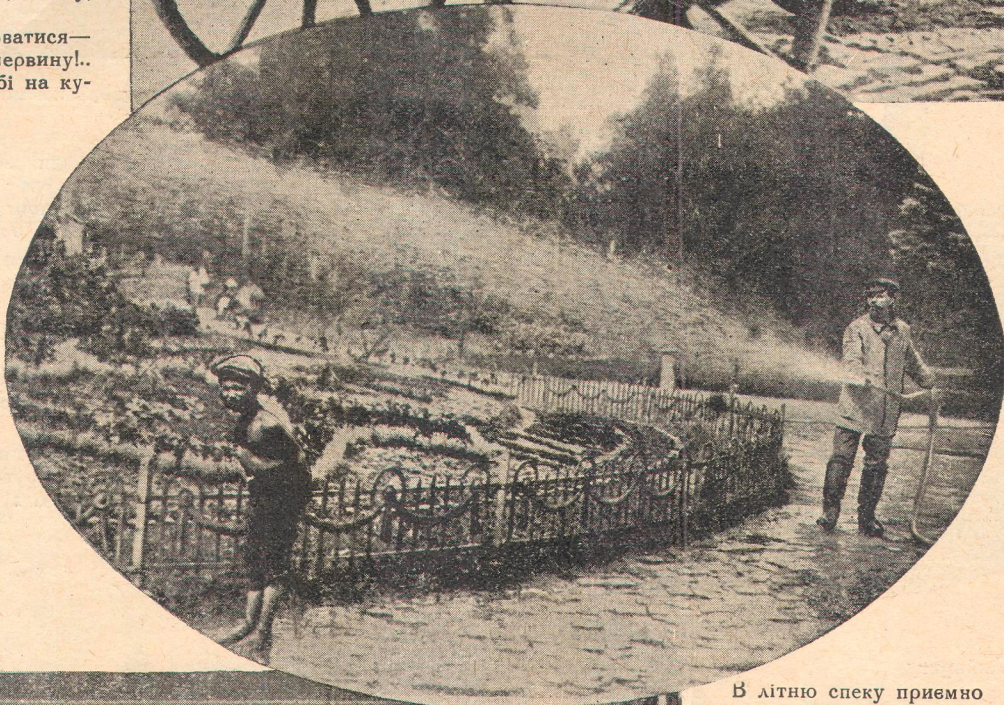
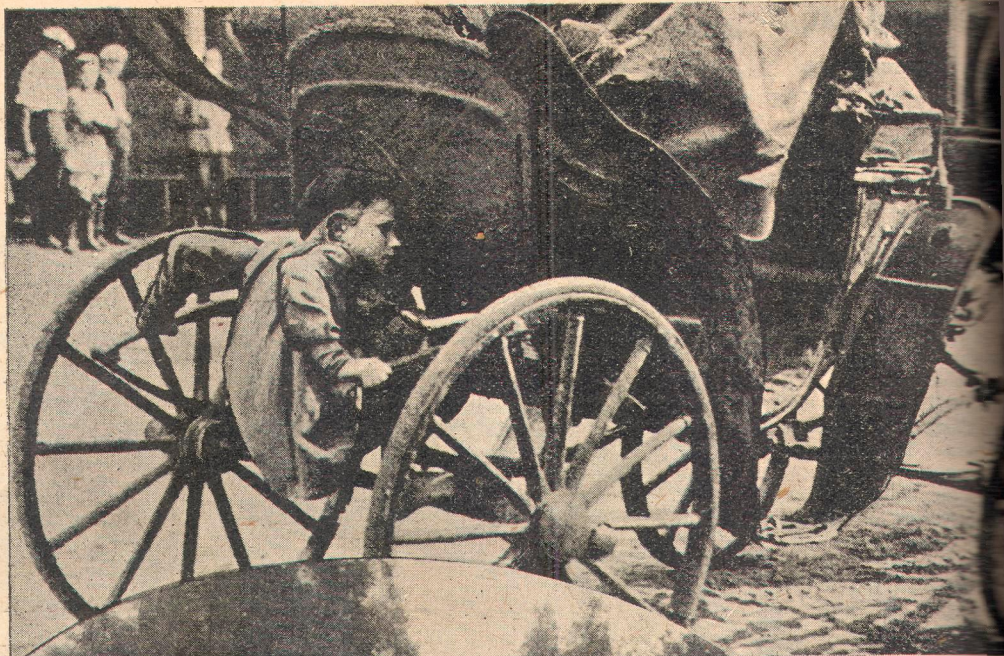
Є риск. І навіть не аби який. І навіть великий. Міліціонер може вхвнути, кондуктор шапку зітре. А шапка, хоч яка вона барахло — а йди но, викляяйчуй!

— Дяльку, не буду, не буду більше, віддай, дяльку, шапку.

А то можна зірватися — та це ж жарти, не впервину!

За те преш собі на кубікові, брукові! — ні чорта тобі. Інша річ — на „ванькові“ їхати. Брунда одна, а не їзда. Загавишся — а „ванько“ зсадив пасажира, заліз із козел, та тебе під козубом як протягне... Мук а одна, і ніякого тобі задоволення. Коли вже говорити за пляж, то... То до чого ж тут асфальт?

По „толкових“ словниках стоїть, що пляж — це піскуватий

Мандрівка автобусом до парку

„А чому
іхати на
ванькові“

чи дрібні
мінча
беріг.

А...
безто...
пляж...
ли...
місце...
жна...
та...
випіка...
та в...
„ланд...
спозн...
Відома...
Ось і...
зори...

Ач...
багати...
позі...
лося...
тро...
брон...
ло. Зас...

В літню спеку приємно
прийняти душ

ється хлопець... Ну, чим не пляж? Дуже не асфальтові, а звичайний пісочний і навіть — трав'яний пляж. Довкола нього басейна фонтана розполяглися притульні.

Сонце, вода й повітря впливають на них, ляскають замусленими шматочками карт, дзвенять мідяками та вигладають — чи не дуже вже безпечно чвалає по розі з базару навантажена проваха хазяйка. Крам продається лицем. Хлопець його не годиться.

Виставляються бублики на показ порох божий.

Білий „налив“, звичайно, запарований не йде. На нього треба поплювати й терти об коліно, доки не заблищить.

Ось свіжа холодна вода, та ніяк догляду не потрбує. Коли допече мандарини сонце — буде пити за милу душу. А мухи й соломка плавають, це не так.

Швидче, геть від небезпечної перепорої Поринайте головою вперед у вулицю бурчак. Лавіруйте, Бульте певні, що вас розчавлять, то відмовдати буде а не ви. Зате ви врятуєтеся від небезпечної перекупки.

ЖУРНАЛА „ВСЕСВІТ“ НА ОПОВІДАННЯ

Для зміцнення зв'язку з читачами і для допомоги створенню оповідання журнального типу, редакція журналу „Всесвіт“ оголошує конкурс на краще журнальне оповідання.

Умови конкурсу такі: 1) Письменники мусять надіслати свої твори не пізніше 1 жовтня 1927 р. На оповіданнях ставити напис „На конкурс“, підписувати девізом, а прізвище подавати в закритому конверті.

Розмір оповідання $1\frac{1}{8}$ — $1\frac{1}{2}$ друкованого аркуша. Оповідання повинні бути передруковані на машинці, або чисто переписані на однім боці аркуша. Темою до оповідання можна брати нашу сучасність і минулину, а також і фантастику, аби зміст відповідав сучасним ідеологічним вимогам.

2) Приймаються оповідання тільки написані українською мовою.

3) Конкурс провадиться так: Редакція одбирає з присланих на конкурс оповідань найкращі. Друкуються вони в порядку під номером, а потім, коли перейдуть через

журнал усі, читачам розсилається листівка, щоб читач написав, яке з оповідань йому найбільше до вподоби. Премії розподіляються за числом ухвальних відгуків на оповідання.

4) За всі видруковані оповідання автори одержують по 50 крб. гонорару.

5) Премії встановлено такі: Перша—250 крб., друга—125 і третя—75 крб.

6) Прізвища всіх авторів, що брали участь у конкурсі й чий оповідання було видруковано під №№, після скінчення конкурсу буде оголошено.

7) Твори авторів, чий творів не буде ухвалено на конкурс, але їх можна видрукувати у „Всесвіті“, можуть бути видруковані на загальних умовах за згодою авторів. Оповідання, не використані в журналі, буде знищено.

8) Прислані після 1 жовтня 1927 року оповідання перейдуть у портфель редакції в звичайному порядку, а в конкурсі участі не братимуть.

ЖЕНЩИНЫ, ХОЗЯЙКИ! МАТЕРИ, КУСТАРКИ! СПЕШИТЕ ПОДПИСАТЬСЯ на ВТОРОЕ ПОЛУГОДИЕ 1927 года

на ежемесячный домашне-хозяйственный
богато-иллюстрированный и модный

„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“

К каждому номеру прилагаются выкройки и контурные листы.

УСЛОВИЯ ПОДПИСКИ:

„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“ на 6 мес.—5 р. 50 к., на 3 мес.—3 руб.
„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“ с приложением „КУЛИНАРНОЙ
КНИГИ“ на 6 мес.—6 р. 30 к., на 3 мес.—3 р. 80 к.

Полугодовые подписчики получают, кроме того, БЕСПЛАТНУЮ
ПРЕМИЮ: 10 книжек „БИБЛИОТЕКИ ОГОНЕК“.

Переводы адресовать: МОСКВА 9, Тверской бульвар 26.

АКЦ. ИЗДАТ. О-ВУ „ОГОНЕК“.

Подписка принимается также по всех почтовых учреждениях СССР.

ИЗБАВИТЬСЯ!!

НАВСЕГДА

от мозолей, бородавок
и пота

МОМЕНТАЛЬНО

от крыс, мышей, клопов,
тараканов и др. паразитов

может каждый только „Продуктами Л. ГЛИКА“

№ 2. „ЭКСОЛЬ“ уничтожает мозоли и бородавки с
корнем и безвозвратно . . . Р. 2—к.

№ 2. 4 „JAVOL“—радик. средство от пота Р. 190 к.

№ 2. 1 „КЛОПИН“—уничтожает клопов

в 15 мин. . . . . Р. 175 к.

„КЛОПИН“—тройной размер . . . Р. 350 к.

№ 2. 6 „Тараканон“—истребляет тараканов

в сутки . . . . . Р. 2—к.

№ 2. 5 „ТАРАКАНОН“ двойной размер . . Р. 3—к.

№ 2. 5 „КРЫСОМОР“—радикально истребляет

крыс и мышей . . . . . Р. 250 к.

№ 2. 7 „АНТИПАРАЗИТ“—идеал. средство

от вшей и блох . . . . . Р. 150 к.

указаны с упаковкой и нересылкой. Качество продукции гарантировано
Заказы высылаются немедленно по получении их стоимости.
МОСКВА, Мясницкая, Кривоколонный пер. И. В. ТОЛЬЦ.

ВЫШЛА В СВЕТ
И ПОСТУПИЛА В ПРОДАЖУ

КУЛИНАРНАЯ КНИГА

„НАША КУХНЯ“

Составлена применительно к со-
временным условиям по новейшим
данным в области питания К. С. МИ-
КОНИ и А. Е. ГРЕЙБ под редакцией
Е. М. ШВЕЦОВОЙ.

С ПРИЛОЖЕНИЕМ ТАБЛИЦ:

- 1) Состав пищевых продуктов
- 2) Важнейшие свойства вита-
минов
- 3) Сортировка мясной туши
(с 3 схемами)

СВЫШЕ 500 РЕЦЕПТОВ КУШАНИЙ,
НАПИТКОВ, ЗАГОТОВОК И ПРОЧ.

Цена 1 руб. 50 коп.

Высылается также наложенным платежом.

ТРЕБОВАНИЯ АДРЕСОВАТЬ:

Москва 9, Тверской бульвар 25.

Акц. Изд. О-ву „ОГОНЕК“.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

**ЄДИНИЙ НА УКРАЇНІ ІЛЮСТРОВАННИЙ
УНІВЕРСАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК**

„ВСЕСВІТ“

Що-тижня: Українська, Всесоюзна, закордонна хроніка в ілюстраціях. В кожному номері по-над 60 ілюстрацій. Новини науки, техніки, мистецтва.

Оповідання і вірші кращих українських письменників та поетів, також переклади з найвідоміших закордонних авторів.

Обкладинки на дві, на три фарби.

„Всесвіт“ коштує на місяць—60 коп. На пів року—3 крб. 60 коп. На рік—7 крб. 20 коп.

Адрес редакції і головної контори: Харків, вул. Карла Лібкнехта 11.